

Jaro je jako nový začátek. Příroda se probouzí ze zimního spánku, mrká na nás fialkovými očima, objevují se něžné hlavičky sněženek a hned po nich přicházejí zlaté petklíče. O těch se říká, že odemykají zemi.

Hračky byly tenkrát prosté, ale děti, stejně bystré a šikovné jako dnes, si dokázaly vymyslet nejrůznější hry. Děvčátka dělala panenky z bezové duše a pletla jim kolečky ze stébel trávy. I tenkrát chtěly být malé divenky vílami a princeznami. Vily si věnečky a prstýnky z lučního kvítí a z trávy pletly košíčky. Ozdobené a krásné pak tančily a zpívaly na rozkvetlých loukách, jak je to učily maminky i babičky.

Kluci vyráběli píšťalky z vrbových proutků. Píšťalička se musela správně vyřezat, potom opatrně klepáním kolem dokola uvolnit kůra a už se mohlo vesele pískat. Kudličkou si vyřezávali také lodičky z kůry a pouštěli je na rybníku nebo po toce. Každý musel být šikovný jako jeho tatínek nebo dědeček.

Děti také cvrkaly kuličky do dílku, bičem honily káču a tloukly špačky. Kuličky bývaly hliněné, skleněny byly vzačné. Káča byla takový dřevěný kužlelek a roztáčela se bičem. Špačičku dřeva seříznutému na obou stranách do špičky se říkalo špaček. Položili se na zem a klackem se silně uhodilo do jednoho konce, vyhrával ten, komu špaček doletěl nej dál.

Hry měly svá přísná, ale v každém kraji jiná pravidla.

JARNÍ HRY

10

Svatý Jiří vstává,
kravám pící dává,
všelijaké kvítí
na věnečky vítí.